

นิทานสอนใจ... อดีตของแมลงสาบ

นำเสนอเมื่อ : 8 ธ.ค. 2552

อดีตของแมลงสาบ

> นิทานสอนใจ

ในป่าอันกว้างใหญ่ไพศาลแห่งหนึ่ง มีต้นไม้ขึ้นอยู่อย่างหนาแน่น และมีเหล่าแมลงอาศัยอยู่ในป่าแห่งนี้มากมายหลายชนิด เช่น ยายแมลงปอ ลุงแมลงหวี่ ป้าตักแตน พี่แมลงทับ เป็นต้น แมลงทุกตัวต่างก็รักใคร่กันเหมือนพี่เหมือนน้องและอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

แมลงทั้งหมดนี้อยู่ในความปกครองของพระราชามีเสื่อผู้สง่างาม พระองค์มีปีกสีทองสองประกายแพรวพราวและที่สำคัญ พระราชามีเสื่อมีของวิเศษอย่างหนึ่งที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษ นั่นก็คือ “ไม้ประกายเพชร” ซึ่งทำด้วยทองคำแท้ อันมีอำนาจวิเศษสามารถเนรมิตสิ่งต่างๆ ได้ทุกอย่างตามพระราชประสงค์ของพระราชามีเสื่อ

พระราชามีเสื่อทรงมีพระสหายชื่อว่า “แมลงเพชร” เป็นผู้ที่มีความสามารถมาก และมีความจงรักภักดีต่อพระราชามีเสื่อ ได้กระทำความดีเป็นที่ถูกพระทัยของพระราชามีเสื่อ จึงได้รับพระราชทานชื่อจากพระราชามีเสื่อ แมลงเพชรมีรูปร่างเล็ก ปีกสีเงิน บินได้สูงและรวดเร็วมาก เป็นที่เกรงขามของเหล่าแมลงอื่นๆ ยิ่งนัก

ต่อมาพระราชามีเสื่อ ได้มีคำสั่งลับเฉพาะกับแมลงเพชรพระสหายสนิทว่า “แมลงเพชรจะใหญ่เจ้ายี่มไม่เท่าประกายเพชรของข้าไปและข้าขอให้เจ้าช่วยดูแลเหล่าแมลงทั้งหลายแทนข้าสักกระยะหนึ่ง โดยมีขอแม่วา หามนำไม้ประกายเพชรไปสร้างความเดือดร้อนแก่ผู้อื่นโดยเด็ดขาด เจ้าจำไว้ให้ดีนะ”

“เป็นพระมหากษัตริย์คุณพระพุทเจ้าข้า ข้าพระพุทเจ้าจะไม่ทำให้พระองค์ท่านผิดหวัง ถ้าข้าพระพุทเจ้าผิดสัญญา ขอให้พระองค์ทรงลงโทษใดเลย พระพุทเจ้าข้า” แมลงเพชรรับคำพร้อมกับให้สัญญา

จากนั้นแมลงเพชรก็ออกไปเที่ยวเยี่ยมเยียนแมลงอื่นๆ พร้อมกับนำไม้เท้าประกายเพชรไปด้วยเสมอ ตั้งแต่ได้รับมอบพระราชอำนาจจากพระราชามีเสื่อ นิสัยของแมลงเพชรก็เปลี่ยนไป เริ่มเยอหยิ่งจองหอง ไม่ทักทายลุงแมลงหวี่ ยายแมลงปอ เหมือนเช่นเคย ทำให้ยายแมลงปอสงสัยมาก

จึงเอ่ยปากถามแบบหยอกล้อแมลงเพชรว่า “ไฉนแมลงเพชรหมื่นเป็นอะไรไปหรือ ไม่เห็นทักทายกันบ้างเลย หรือว่าถูกพระราชาลงโทษมาหน้าตาไม่ค่อยสบายเลยนี่”

แมลงเพชรเมื่อได้ฟังยายแมลงปอพูดดังนั้น มันรู้สึกโกรธมาก จึงไซ้ไมเท้าประกายเพชรชี้ไปที่ยายแมลงปอแล้วพูดขึ้นว่า “จงเป็นรูปปั้นเดี๋ยวนี้”

พอแมลงเพชรพูดขาดคำ ยายแมลงปอก็กลายเป็นรูปปั้นทันที “บังอาจมาพูดล้อเล่นกับข้า จึงต้องได้รับโทษเช่นนี้” แมลงเพชรพูดพลางหัวเราะแถมเยาะเย้ย

นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาก็มีรูปปั้นของแมลงต่างๆ เพิ่มจำนวนขึ้นทุกวัน ป่าที่เคยร่มเย็นเป็นสุขและอยู่กันอย่างเงียบสงบ บัดนี้กลับกลายเป็นป่าแห่งความลึกลับ เจ็บเหงาน่าสะพึงกลัว ปราศจากเสียงหัวเราะหยอกล้อกันดังเช่นแต่ก่อน

แมลงทับตัวหนึ่งรู้สึกหดหู่ใจมากที่เห็นพวกแมลงด้วยกันต้องถูกกลืนแกล้งรังแกจากแมลงเพชร จึงได้เอ่ยปากปรึกษากับป่าตึกแต่นว่า “ป่าตึกแต่นครับ เราจะทำอย่างไรกันดี จึงจะกำจัดเจ้าแมลงเพชรจอมอหังการพาไลพหนีไปจากป่าของเราได้ครับ”

“คงยากหลานเอ๋ย เพราะเจ้าแมลงเพชรมีไม้เท้าวิเศษอยู่ในมือของมัน ชื่นใครไปต่อปากต่อคำมันเข้า ก็ต้องถูกมันสาปให้กลายเป็นรูปปั้นไปหมด เจ้าก็เห็นอยู่แล้วมิใช่หรือ”

“ถ้าพวกเราทั้งหมดจะรวมตัวกันไปร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพระราชามีเสื่อให้ทรงทราบถึงความเดือดร้อนของพวกเรา ป่าว่าจะดีไหมครับ” แมลงทับออกความเห็น

“เออก็น่าจะลองดูเหมือนกันนะหลาน เพราะพระราชาท่านจะได้ทรงรู้ความจริงว่า ผู้ที่พระองค์ท่านทรงไว้วางพระทัยให้ดูแลพวกเราแทนพระองค์ท่าน มีความประพฤติชั่วช้าเพียงใด” ป่าตึกแต่นสั่นปี่สนุน

เมื่อคิดได้ดังนั้นแล้วแมลงทับและป่าตึกแต่นก็พาสมัครพรรคพวกแมลงทั้งหลายในป่าเข้าไปร้องทุกข์ต่อพระราชามีเสื่อว่าถูกแมลงเพชรข่มเหงรังแกต่างๆ นาๆ จนได้รับความเดือดร้อนอย่างแสนสาหัส

เมื่อพระราชามีเสื่อทรงทราบเช่นนั้น จึงได้ให้ไปตามตัวแมลงเพชรเข้าเฝ้า พร้อมกันให้นำไมเท้าประกายเพชรมาคืนด้วย

“ว่าไงแมลงเพชร พวกแมลงทั้งหลายเขาได้มาร้องทุกข์กล่าวโทษว่าเจ้าได้ข่มเหงรังแกพวกเขา เป็นความจริงหรือไม่” พระราชาผีเสื้อทรงถาม แต่แมลงเพชรคนหนึ่งไม่ตอบ พระราชาจึงตรัสต่อไปว่า

“นี่แสดงว่าเป็นจริงอย่างที่เขาร้องร้องมาใช่ไหม เจ้าถึงกัมนำหนึ่งเฉยอยู่”

“หามิได้พระพุทธเจ้าข้า ข้าพระพุทธเจ้าไม่เคยข่มเหงใครเลย พวกเขานั้นแหละข่มเหงรังแกกันเอง แล้วย้อนความผิดมาให้ข้าพระพุทธเจ้า” แมลงเพชรปฏิเสธ

“ยังมาทำปากแข็งอีก ก็พวกแมลงต่างๆ เขาจะมีปัญญาสาปให้แมลงด้วยกันกลายเป็นรูปปั้นได้หรือ ก็มีแต่เจ้าเท่านั้นแหละที่มีไม่เท่าประกายเพชรของเขา เจายอมรับมาเสียดีกว่าก่อนที่จะมาไม่”

“ข้าพระพุทธเจ้าขอยอมรับผิด และขอพระองค์จงทรงพระราชทานอภัยโทษให้ข้าพระพุทธเจ้าด้วยเถิด พระพุทธเจ้าข้า” แมลงเพชรพูดด้วยเสียงสั่นเครือ

“ข้าคงยกโทษให้เจ้าไม่ได้หรอก เพราะเจ้าได้เคยให้สัญญาไว้แก่ข้าแล้วว่า เจ้าจะไม่ใช้ไม้ประกายเพชรของเขาไปสร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น เจ้าไม่รักษาคำพูด อีกทั้งมีความเย่อหยิ่งลืมนัด เจ้าควรจะต้องได้รับโทษอย่างหนัก”

“พระราชอาญาไม่พ้นเกล้าพันทระหม่อม แล้วแต่พระองค์จะทรงพิจารณาโทษเถิดพระพุทธเจ้าข้า”

“เอาละข้าจะสาปเจ้าให้กลายเป็นแมลงที่น่าเกลียด มีรูปร่างอัปลักษณ์ โดยให้ร่างของเจ้ามีสีดำ บินได้ต่ำๆ ระยะใกล้ๆ และมีกลิ่นตัวเหม็นสาบ เป็นที่รังเกียจของคนทั่วไป เจ้าจงเป็นแมลงอัปลักษณ์ ณ บัดนี้ เพียง !” พระราชาผีเสื้อตรัสแล้วก็ใช้ไม้ประกายเพชรชี้ไปที่แมลงเพชร

แมลงเพชรก็กลับกลายเป็นแมลงอัปลักษณ์ตามคำสาปทันที เวลาที่มันไปไหนก็จะถูกสัตว์อื่นๆ พุดจาเยาะเย้ยถากถาง และเรียกมันว่า “แมลงถูกสาป” มันรู้สึกอับอายเป็นที่สุด แต่ก็ต้องทนรับทุกข์ต่อไป ในเวลาต่อมาชื่อของมันก็ถูกเรียกให้สั้นลงว่า “แมลงสาบ” จนถึงทุกวันนี้ สวรรค์แมลงต่างๆ ที่ถูกแมลงเพชรสาปให้กลายเป็นรูปปั้นนั้น พระราชาผีเสื้อได้ใช้ไม้ประกายเพชรชี้และเสกให้กลายเป็นร่างดั้งเดิมทั้งหมด แมลงทั้งหลายต่างอยู่รวมกันในป่ากันอย่างมีความสุข

ข้อคิดที่ได้จากนิทานเรื่องนี้

1. เมื่อมีอำนาจอย่างเหลืออำนาจ ใช้อำนาจในทางที่ผิดไปสร้างความทุกข์ความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น เพราะในไม่ช้าตนเองก็จะต้องได้รับผลกรรมที่ใดกระทำไว้ ดังคำกล่าวที่ว่า “ให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกขนั้นถึงตัว”

2. จงอย่าเป็นคนอวดดีถือดีและลืมนตนเอง เพราะจะมีแต่คนรังเกียจ ไม่อยากคบหาสมาคมด้วย

3. จงอย่าลืมนคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้ต่อกัน ผู้ที่ไม่รักษาคำมั่นสัญญาจะไม่มีคนเชื่อถือ

4. สังคมใด ที่คนในสังคมมีความเห็นอกเห็นใจกัน ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ฟังพาทักทายซึ่งกันและกัน มีความรักใคร่กลมเกลียวกัน ไม่อิจฉาริษยากัน สังคมนั้นก็จะมีแต่ความสงบสุข

ที่มา :

http://www.wattrimit.com/n_home01.